

ლიტერატურული განცემი

№35 1-14 ოქტომბერი 2010

გამოდის ორ კვირაში ერთხელ, არასპორავით

ფასი 50 თათრი

პატა შამუგია

ზურაბ სამადაშვილი

როცა ხილათი
გვერდითაა

II-III, X-XI

მარიამ წიკლაური

ერთხელ

IV-V

ლაშა იმედაშვილი

პეტრაკეს ოცნება

VI-VII

რეზო ჭეიშვილი:

„მცერალი აღარ არის „თანამდებობა“

XIII

ერთხელ

*

ეძღვნება იმათ,
ვინც ერთხელ მაინც
შემცვარა თავი ამ ქვეყნად
და ჩემ ლურჯ ცაზე
დღის თეთრ მთვარედ
მოსჩანან მზეშიც.

*

რამდენი სიტყვა დაიხარჯა, რამდენი განცდა,
მაგრამ ერთხელაც მიხვდები, რომ
ხელახლა ამოსათქმელი
მთელი სამყარო.

*

ადამიანო,
ამოლაგდი შენი თავიდან!
ლმერთს უხარისარ,
წამისტოლა მარადისობავ,
დიდი ფიქრით აძრული
და იმედიანი,
რო არ ისვენებ.
ჩია კაცის სამრეკლოც რეკავს,
საკუთარ თავში ჩაგარდნილი კუტიპურივით,
დაჯექ, დაჯექო.
ყურს ნუ დაუგდებ.
ფიქრი გაშალე,
გაძალე და
დაედინე ირგვლივ სამყაროს,
ამოლაგდი, ამოლაგდი,
უნდა ეკმარო გაღმა-გამოლმას,
გამზეურდი,
განავდი და
მოედე მარადისობას.
ამაოება ერთხელაც იტყვის:
კერკეტი, ფუი!

*

გაყურსული ვარ.
ცეცხლისპირს არა,
ცისპირს ვზივარ.
არც უარყოფა იყო ადვილო.
მაგრამ რწმენასთან რა სათქმელია?
ვარდეაჭაჭებიც ცისპირს სხედან,
ლურჯად დვივიან განთიადებს.
და ადვილად გვაჯერებენ
იდილიური დილის დადგომას.
ერთხელაც არ გავივლებთ გულში —
ამოდიან მინიდან თუ
თავუკუმა ეყიდებიან
ჩვენთვის ცის ჯვრებზე?

*

კეთილსახსოვრად გიძლვნეს ერთხელ
დილა და ახლა
მზამზარეულზე იპატიუებ
ამვლელ-ჩამომვლელს.
რაღატომ გიკვირს,
რომ არაფერი იცვლება ქვეყნად?

*

ყანა,
ნიაგზე მზეაპანს რომ შლის,
ვეებერთელა პეპელაა —
მინის გულზე დაფრენილი ოცნების წამი,
სამოთხიდან გამოპარული,
მე რომ ოდესალაც
ხელისგულზე მეტეოდა,
შენამდე კი
ერთხელაც ვერ მოვალნევინე.

*

ციცინათელავ,
ერთხელაც რომ დავიჯერო,
მთელი შენი სილამაზე
მხოლოდ შენს ირგვლივ გამეფებული
ბნელის ხიბლია,
რაღა უქნა მერე?

*

ბაბუანვერას,
ერთხელ სული შევუბერე და
ასე მითხრა:
სულ ეს იყავი?

ერთხელ მაინც თუ ფიქრმა არ აგიყოლია,
ან ეს სამყარო როგორაა ასე ლამაზი,
ასე მკაცრი,
ცრუ
და წყობილი?

ამის გამჩენი როგორდა მოცდა სიკვდილზე ნეტა?
ან ამ ამაო დღესასწაულს რა რჯის იმედად?

მარიამ წიკლაური

*
ერთხელ მოვიდა გაზაფხული
და დამაჯერა,
მარტო ჩემთვის იყო მოსული.
მას მერე კი, რამდენჯერაც მობრუნდება,
თავალს ვერ მისწორებს.
ახსენდება, რომ მომატყუა,
რომ სასწაულს ინანილებს მთელი სამყარო,
თუნდ ერთადერთი პატრონი ჰყავდეს.

*
მერე ზაფხულიც მოვიდა ერთხელ.
მოვიდა და მზე მაძებნინა,
გვირილებილან თიბათვეში გამონაშუქი,
მზე, შენ რომ გაგვდა.

*
შემოდგომამ იცის ხოლმე,
როგორ მოვიდეს,
სევდის რთველში ჩამდგარს
როგორ შემეშველოს,
როგორ ამიგსოს მარანი და
მარტოობის მაჭრით შემთვრალი
უშენობის
მდვიმეებში შემიყოლიოს.
და განა, ერთხელ?!

*
ერთხელ ზამთარიც მოვა,
მაგრამ არ დავუჯერებ,
არ დავუჯერებ,
რომ ჩემთვის მოდის.

*
ლექსიც მოვიდა.
ერთხელ? ათასჯერ!
სიყვარული უნდოდა და
რომ არსად დახვდა,
დაიჩემა და დაიბრალა.

*
ერთხელ ოქროს თევზსაც დაიჭერ,
მებადურო.
ნუ შეშინდები,
თუ მუნჯია თევზი ოქროსიც.

*
ერთხელ,
გადამჯრენ ფრინველებს რომ
ვუცეკრდი ცაზე,
მეგონა ზაფხულს ასაფლავებდნენ,
ისე მდუმარედ მიუყვებოდნენ
მწყობრ პროცესიას.

*
დედები არსად მიდიან,
რომ ერთხელ დაბრუნდნენ.
სულ დგანან და
ელან შვილებს
ორთავ სოფელში.

*
შვილები კი შორს მიფრინავენ,
ვერასოდეს იჯერებენ,
რომ მრგვალია დედამინა,
რომ დროც მრგვალია,
რომ სამყაროს ვერსად წაუხვალ,
მაგრამ მაინც უნდა გაექცე.

*
მამებმა კი ასე იციან:
მოგიყდება ერთხელ და ელი.
არ გავიწყდება,
საფლავს ამონმებ ყოველ აღდგომას,
რადგან გახსოვს,
როგორ უყვარდი.
განა სად არის
ამისთანა ადგილას, რომ
შინ ერთხელაც ალარ მობრუნდეს?
და ყველაფრის ანესრიგება,
როგორც იმას უყვარდა ისე,
როგორც იმას ეკადრებოდა.
და ეჩვევი ასე სამშობლოს.

*
შეყვარებული,
დარდანი,
ძლიერ გამხდარი...
ერთხელ, მახსოვს,
რომ ეგეთიც ვიყავი და
არსად ვიყავი.
სიყვარული ღრმა ძილი იყო.
და როცა თვალი გავახილე,
ვერ გავიხსენე,
სად გავილვიძე, რა მერქა და
რა თენდებოდა?

*
სიხარულიც დამქონდა მუცლით
ისე დამქონდა,
თითქოს მავით დავიბადეო
და როცა იშვა ერთხელაც იგი,

მარიამ წიკლაური

ერთხელ

დასასრული

*
ნუთუ ბილილა
ჩემზე მეტად გიყვარს, უფალო?
რა გავაკეთო,
რომ მხოლოდ ერთხელ არ მომიყვანო
და მაყვავილო,
მაყვავილო დაუსრულებლად?

*
დე, ამ ერთხელაც,
თეთრმა დუმთარამ გადაგვარჩინოს.
ან წვიმებმა გაგვახვიონ ჩვილ ბურუსებში,
თორემ, საიდან გვითვალთვალებს მონადირე,
ვერ გაარჩევ, ისეთი დროა.

*
არ მინდა, ერთხელ, ისე დავსრულდე,
რომ არაფერი გელაპარაკო ყაყაჩობზე.

*
ნუ აჩქარდები,
აცალე სიკვდილს შენით ტკბობა.
შენი გერი აგრძნებონე,
ალოკინე დიდხანს მარილი,
ვეშანწყალი ასვი დიდხანს,
რომ დანაყრებულს
ერთხელაც მშვიდად ჩასთვლიმოს და
გამოეპარო უკვდავებაში.

*
ქალაქები იზრდებიან და იზრდებიან.
სოფლები კი,
როგორც პატარას ფეხსაცმელები,
ძველ ჩემოდნებში
ნაფტალინიან კაბების გვერდით,
ისე აწყვია, მეშინია,
ვინწმემ ერთხელაც არ გადაყაროს,
რადგან არავინ აღარაა სამყაროში
მაგ ასაკისა და მაგ ზომით მოსიარულე.

*
ორთავე სოფლის მოდარაჯე
სამრის ქვასაც თუ ხავსი ჭამს,
მე რა მომვა,
არც საქმით და
არც სიტყვით რომ ვარ მაგაზე მეტი.

*
ის მწყემსი ბიჭიც,
რომ შემოდენის
მწუხრისპრზე შუკაში ნახირს
და ერთხელაც, აღმოაჩენს,
რა პატარა ყოფილა ეს გზა,
ნეტაც რომელ გზას დაადგება?

*
პურის ყანები როცა მწიფის და მკათათვე დგება,
ასე მგონია, სამყაროში, ყველა შინ არის.

*
ლვინოსავით დაინმინდე სული, თუ გინდა,
შენი გვარ-ტომის საზიარებელ სიტყვად გადიქცე.

*
ჩემი ბეჭერი და უსინათლო პაპის ხალათი
თურმე კოჭამდე არა სწვდება ახლა ბიძაჩებს.

*
ისე ძველი და ისე გრძელია ჩემი ფესვები,
ხანდახან კიდეც მავიწყდება,
რომ ცოცხალი ვარ.
და კენწეროზე ახალი ჩირთი როცა მიჩნდება,
მტრედის ფრთები მგონია და
გახრებული,
ვხსნი კიდობანს
და ვერევები პირუტყვს მინაზე
და ბლავიან,
და ზმურიან,
და ჭიკჭიკება.

*
ერთხელაც, ალბათ,
ჩემს სიჯიუტეს
სხვა ღმერთები შეინირავენ,
მარადიული არაფრობის საკურთხეველთან.

*
ერთხელ კიდევ უნდა ვთქვა ის რაც,
ათასჯერ თქმულა ამქვეყანაზე,
იქნებ ვინმეტ მანც გააგოს.
დამის გზაზეც ხომ გაივლის გვიანი მგზავრი.

*
ერთხელ ხომ უნდა
დასასრულო სათქმელი კაცმა.

ნინო ჩანადირი

პასუხი ყველაფერზე...

ჩემი ნატვრის სე წაიქცა წუხელ...
და ტევრებს მოსდეს რატომლაც შარი.
ო, ღმერთო ჩემო, ზამთარსაც, თურმე,
ჰქონია გული კუპრივით შავი....

ჩემი ნატვრის სე წაიქცა წუხელ...
და შენზე ფიქრიც არაქათს მილევს....
დაგეხებ ისე, ვით მთიდან ბარში
წყლის დასალევად ჩამოსულ ირემს....

გედიერო!

ხევსურეთს მივალო,
მომბეზრდაო აქ ყველაფერი...
რა უნდა მეთქვა?
ქალაქი ხომ მეც ყელში მიჭერს?!

ეჭ, ბეგნიერო!

აუყვები ციცაბო აღმართს,

და მაღლა, მაღლა მთებისკენ იწევ.

ნეტაი, ახლა მეც მანდეთ დამსვა,
გულყვითელა გვირილებს ვკრეფდე...
ვიც, ნატვრაა,
მაგრამ მაინც -

ნეტაი ახლა,

ნეტაი ახლა ეს ჩემი მზე

ჭალაზე იწვეს.

მონატრების ეპსარომატი

შემოდგომაა ისეთი მშვიდი, -
ვზივარ და ძილში სუნთქვას ვდარაჯობ...
ფიქრები ყრია ერთბამად მწკრივში,
მოხვალ, თუ ასე გე-ლა-ბა-რა-კო?!

სევდად შავი კაპა მეცვა...

სიზმარად მივაცილებ ზაფხულს,

ეზის კარებამდე მივდევ...

აქ მეც შავი კაბა მეცვა,

მეფარა ლამის რიდედ...

ფიქრებს მივყვებოდი ნელა,

კვალი ალარ ჩანდა სწორთა...

იდგა სიბრელე და ბალას

თაფლის სანთლის სუნი ჰქონდა...

ლამეს მივყვებოდი ნელა,

საჩუმე ძაღლივით ყეფდა...

სული გავეყარე ხორცს და

სევდად შავი კაბა მეცვა....

მოდი, თამიღე, არაგვა!

მოდი, წამიღე, არაგვო,

ეგეთა ბერიავ ყოფნასა...

თორო კიდევაც დაწყეველი

სამზეოს ჩემსა მოსვლასა...

გეყოფის მარტო რებაი,

ეულად ასვლა ცის კარსა...

გული გაუპავს ორადა

სანუთროს ჯავრის ისარსა...

თუ არა, დავერათ, არაგვო,

სისხლის მავიკლათ წყურვილი...

აბა, მაშ, სხვამ რამ გაათბოს

გული უშენოდ ურვილი...

მაშინ სად იყავ...

რა გინდა, ქარო,
რაღას დაძრნიხარ?!
რად არ ყუჩდები,
ამ მტაივან გულში?!
სად იყავ მაშინ,
მაშინ სად იყავ,
რომ წამიციეს
მევდარ გულზე ლექსი -
შენდობა უთხრეს
დალუპულ გრძნობას...
და სამუდამოდ,
გამიშვეს ხელი...

ქარო, სად იყავ,
მაშინ სად იყავ?

სიზვარი...

ლამევ, არ გძინავს?!
...ზამთრის ლამეს რა დააძინებს...
აი, მამლებმაც ერთი პირი იყვალეს უკვე...
ჩაინი ცოტა, გადმოგინვე, ერთად გავთენდეთ...
მამა მესიზმრა... სისხამ დილა ამდგარა ზეზე...
ბუხარში ცეცხლი, ცაში კვამლი... აიჭრა ცისენ...
...დღეს დავიბადები...
- მამამ!... - პირველი მამამ მომილოცა დაბადების დღე!..
წვიმს ისევ... ასე წვიმდა (როცა გაჩნდი შენ)...
მე კი, მშვიდი-მეტქი, ლამე—მშვიდ ვუწოდე იმ ლექსა...
თენდება უკვე... სულ სველია, ჩემი თუთის სე...
ერთი სურვილი ამისრულდეს ამ ლამეს იქნებ...
ეს წვიმა თოვად, ფარგლებად რომ გადაიქცეს,
თეთრ ხელთამანებს შემოვაცმევ მის დამზრალ თითებს...
იქნებ გადარჩეს ამ ზამთარში, არ შემიცვდეს, —
ჩემი თუთის სე,
ჩემი თუთის სე,
ჩემი თუთის სე!...

დაგვიანებული ეპსარომატი...

ისე მშვიდია ახლა ეს ლამე...
შენც თუ მშვიდად ხარ, -
რა მიშირს, კარგო!
ჩემი რომ იყო, მოგნერდი სათქმელს.
ამალამ, ასე, - პირველის ხუთ წუთს...

ვარსკვლავებს რომ გიკრევა...

ახლა მაისს გაერია სევდა,
გულს ვინ ჩივის, დაეკარგა ფერი...
ისე მინდა შენთან ახლოს ყოფნა,
შენი თბილი, გამოწვდილი ხელი...
რა ლექსი?!, ერთგულებაც ალარ...
ცხრა ცა იქით გადამალე ჩვილი...
ეს სიმძრეა ნანასავით დამაქვს,
როგორც გულზე დაბნეული ღილი.
ნება-ნება დაგივიწყო იქნებ, — ანდაც,
მინდორ-მინდორ დაგანიო ფიქრი...
სიზმრად,
იცი, ვარსკვლავებს რომ გიკრევ
და სანოლთან მზის სხივებად გიძლი?!

ეს ჩემი მზე შენი მზეა, ჩემო -

შენი, ჩემო, ჩემი თვალის ჩინი!..

ნამიკითხე ცა

ნამიკითხე ცა -
მზის სხივებად, თითოდ...
ჩალისფერი თმა, -
თითო, თითო, თითოდ
გადათვალე... ლამით, -
ვარსკვლავებიც იყოს...
როცა ჭინკობათვეს
გულთან ახლოს მიკრობ,
განენილი ჭინკა,
დამიძახებს ვითომ?!

- ნასალებად რა?

რა გადამრჩა, - ვფიქრობ!

მინდა, შენ და მთვარე

ნამწამებით გიგრძნოთ...

- მომიყვები რამეს?!

სტრიქონ,

სტრიქონ,

სტ

၏။ ၁၇၈၂ ခုနှစ်

„მცირალი აღარ არის „თანამდებობა“

„დრო დგას და მიღის, სოსო, და ჩვენც თანამიმდევრობით, ოლონდ არა ერთმანეთისის, მიყოლებით, გავდივართ ნერძოუნვიდან, ვტოვებთ სცენას, სადაც ყველას ჩვენი როლი და სიმართლე გვერგო, ამიტომ ჩვენ-ჩვენი სიმართლითაც გაგვიძარჯოს“ — ეს ფრაზა რეზონ ჭეიშვილის ყველაზე ცნობილი ნაწარმოებიდან, „ცისფერი მთვებიდანაა“. არც სტრიქონების ავტორისთვის დრო დღესაც დგას და მიღის, თავად კი ჯერჯერობით არც ნერძოუნვიდან გასულა და არც სცენის მიტოვებაზე ფიქრობს. მისი ცხოვრების სცენას ლიტერატურა პევია, როლს კი, რომელიც ბედისნერამ ამ დიდ და საბასუხისმგებლო სცენაზე არგუნა — მნერლობა. იყო დრო, როდესაც მისი ნიგნები ათობით ათასიანი ტირაჟით გამოიიდა და ხელიდან ხელში გადადიოდა. დღეს პრიორიტეტებიც შეიცვალა და ნიგნების ტირაჟიც, თუმცა დარჩა ერთგული მქითხველი, რომელიც რეზონ ჭეიშვილის ახალ თხზულებებს მოუთმენლად ელის. მათდა გასახარად, სულ მაღალ მნერლის ახალი რომანი — „კურუ“ გამოვა, რომლის ერთი ნაწყვეტი „ლიტერატურულ გაზეთში“ დაბეჭდა.

მანაძლე კი იყო მოთხოვდათ კრებულები — „ბზისეთი“, „ჩემი მეგობარი ნოდარი, ავტობიოგრაფიული რომანები - „მუსიკა ქარში“ (ამ წიგნს აკა მორჩილადებ ბოლო 100 წლის განმავლობაში დაწერილი ერთ-ერთი საუკეთესო რომანი უნდა), „კუდიანი

ვარსკვლავი”, „ქარების დაბრუნება”, „ვამძებ ჩემო ვენახო” და არაერთი სხვა. მიუხედავად იმისა, რომ ოგმატიკაც განსხვავდებულია და სიუჟეტიც, მის ნაწერებში ძალუმად იგრძნება ქუთაისის სურნელი, ქალაქის, სადაც დაიბადა და ყრმობისა და ახალგაზრდობის წლები გაატარა, ქალაქი, სადაც ყვაოლა სექვიოა და სადაც იყო ალაგო, სახელად — მწვანეყვავილია. ამ ქალაქში მწერალი დღემდე ყველაზე ბეჭნიერია. ამ ქალაქის მკვიდრი გახლდათ შალიკო ხვინგიაძეც, მისი ერთ-ერთი ადრეული ნაწარმოების მთავარი გმირი, მკითხველისგან რატომლაც უსამართლოდ მივიწყებული. თუმცა რა გასაკვირია, „შალიკო ხვინგიაძის თავგადასავალი” ხომ 1985 წლის შემდეგ აღარ დატექტილა. უფროს თაობას ჯერ კიდევ ახსოვს ამ წიგნის მიხედვით გადაღებული ტელესპექტაციალი, სადაც დიდებულად თამაშობდა ეროსი მანგვალაძე, ახალგაზრდები კი ამ მშვენიერი მოთხრობით ტკბობის სიამოვნებას, სამწუხაროდ, მოკლებულნი არიან.

მიუხედავად იმისა, რომ არაერთი საინტერესო ნაწარმოების აკორია, „ცისფერი მთები“ მაინც რჩება მის მთავარ თხზულებად, სავიზიტო პარათად, რომელსაც რეზონაციის სახელი უკავშირდება. ელდარ შენგელაიას მიერ პრეცინვალედ გადაღებულმა ფილმმა რეჟისორსაც და მწერალსაც საოცარი ნარმატება მოუტანა. არაერთი ფრთიანი ფრაზა და გამონათქვამი დღმძღვე ტრიალებში ხალხში, რაც ისევ და ისევ ამ ნაწარმოების პოპულარობაზე მეტყველებს. ამის მიუხედავად, „ცისფერ მთებზე“ ლაპარაკი მაინც დამაინც არ უყვარს. მაჩინა, რომ უკავშირი ნაწარმოებიც დაუნერია.

დღამატურგია რეზო ჭეიშვილის კიდევ ერთი ცხოვრებაა. არაერთი ფილმის სცენარის ავტორია, რომელთაგან საზოგადოება პევრს იცნობს, ბევრის შესახებ კი არც იცის, ბატონ რეზოს რომ ეკუთვნის: „ჩემი მეგობარი ნოდარი,“ „სამანიშვილის დედინაცვალი,“ „ყვარყვარე,“ „მე, პელეს ნათლია,“ „ტურანდოტი“ და კიდევ არაერთი სხვა სწორებ მისი სცენარითაა გადაღებული. მკითხველს ახსოვს მნერლის სცენარის მიხედვით შექმნილი კიდევ ერთი საინტერესო ფილმი — „ექსპრეს-ინტორმაცია“, რომელიც „ცისეური მოტების“ მსგავსად, ელდარ შენგელაიან გადაიღო. მასში პოსტსაბჭოთა ეპოქის საქართველოს ყოფა აღნერილი, მოვლენები, რომელთა ფონზეც ჩვენი ქვეყნის ახალი ისტორია იქმნებოდა. თავდაპირველად სცენარი გაკეთდა, თუმცა მუშაობისას აკტორს იმდენი მასალა დაუგროვდა, რომანის დანერა გადაწყვიტა. ასე გაჩნდა კიდევ ერთი საინტერესო ნაწარმოები — „ასკლის ნიოელი ყვაილი.“

დღეს რეზონა ქვეშვილი ჩევენი სტუმარი. მასთან შეხვედრას გაზაფხულზე ვაპირებდით, გვინდოდა 77 წლის იუბილე მიგველოცა, თუმცა მაშინ რიგ მიზეზთა გამო ინტერვიუ ვერ შედგა. ჩევენც იხტიაბარი არ გავიტეხეთ, „სჯობს გვიან, ვიდრე არასდროს“ პრინციპით ვიხელდმდვანელეთ და მოგვიანებით მივაკითხეთ. შეკითხვებზე ნერილობით გვიპასუხა.

- როგორც ეგზიუპერა ნერდა, „ჩვენ ყველანი ჩვენი ბავშვობიდან მოვდივართ“. იქნებ გაიხსენოთ ის პერიოდი: როგორ მიხვედით ლიტერატურასთან და საერთოდ, რამ განაპირობა თქვენი არჩევანი მწერლობის სასარგებლოდ?
- ... არა მარტო ჩვენი ბავშვობიდან, დევის მუცლიდან და უფრო შორიდანაც. მწერლობაშიც იმიტომ მოვცერა, რომ თქვენი მწერლობის მისამართი მარტინ და მის მარტინის მისამართი არის და მარტინის მისამართი.

ალბათ უნდა მოესულიყავი. შემთხვევით ან ახირებით არ მოესულვარ. ბევრს ვკითხულობდი. კითხვა, ანბანი რომ ვისწავლე, იმ პერიოდიდან დავიწყე, ძირითადად — გაკვეთილების სარჯზე. ცუდად ვსწავლობდი, სამაგიეროდ, კარგად ვკითხულობდი. მნერლობასთან მისვლა კი წიგნმა განაპირობა, როგორც მაშინ ეძახდნენ, კლასგარეშე ლიტერატურაში.

— წიგნის კითხვა ცუდი კი არ არის, მაგას ვინ იტყვის, მარა წიგნს გააჩნია, რას კითხულობო — ამბობს თქვენი ერთ-ერთი ნაწარმოების გმირი. რას კითხულობდით ხოლმე „იმ ასაკში“ და ახლა თუ გრჩებათ დრო სხვისი ნაწერების გასაცნობად?

მოდიოდა თავდაპირველად და მუხრან მაჭავარიანის „ნატურით“: რომ არ ამეღნი გნი ხელში, თოხი მჭეროდა, რომ აგა გამედგა ფეხი ჩვენი კაკლის ჩეროდანი სხვა იქნებოდა, მაგრამ ადამიანებს — ჩვენში და სხვაგან კითხვა კი არ დავიწყებიათ. მაგრამ (მეორე მაგრამაცაა საჭირო

— ამავე ნაწარმოებში (იგულისხმება „მუსიკა ქარში“) თქვენს ეფუთს ეძებთ, წიგნს, რომელშიც „ყველაფერი იყო გათვლილი და განგარიშებული, სადაც ადაპტაციის ცხოვრების, სიცოცხლის დასაწყისისა და დასასრულის თავი და ბოლო იყო განსხვლვრული; კაცობრიბის, ადამიანის მოდგმის არსებობის მიზანი და დარიშნულება იყო განმარტებული.“ იქვე წერთ: „ომის დამთავრებამდე და შემდეგაც ვკითხულობდი იმ წიგნებს; ვკითხულობდი ყველაფერს სოფრომ მგალობლივილიდან დაწყებული კაუცკით გათვავებული და ეფუთზე დარდით და ნატვრით შეჭირვებულს ბოლომდე არაფერი მაკამაყოფილებდა. მე მინდოდა ეფუთი მთლიანად. ერთ წიგნად შეკრული ეფუთი მჭირდებოდა. “ როგორ ფიქრობთ, ნლების შემდეგ იპოვეთ თუ არა ოქანი უფლის?

გამს და დამინერია: სადაც ღორის ხორცი არ ჭამენ, იქ არც შეაქვთ (არ ჭამენ და არ კრძალავენ, რადგან აკრძალული ხილუკეებისა). სწორედ მასის დაბალი გვმოვნება განაპირობებს ყვითელი და შავი პრესის წარმატებას! თუ ხელში ჩამივარდა და ვკითხულობ (არ ვყიდულობ) შავი პრესის, ყვითელს, ვყიდულობ — „კვირი პალიტრას“ და „ლიტერატურულ გაზეთს, „ლიტერატურულ ჟურნალებს — „ჩვენი მწერლობა“-ს (სხვებს აღარ ჩაბორვლი). „ცისკარი“ გამოვა განახლებული, ველოდები...“

— თქვენს თაობაში მნერლობისადმი დამოკიდებულება სრულიად განსხვავდებული იყო. ეს ალბათ ეპოქამაც განაპირობა. მნერლობი მაშინ ყველასგან დაფუძნდებული პერსონა გახლდათ, კვარცხელბეკვეკზე შესმული ადამიანი, რომელსაც მოწინაბით უკავონენ. ეს იყო ინტენსიური მნერლობის მატერიალი.

— ერისთავ გულაძე! — მარტინ გულაძე კარგი გადასახადის შემთხვევაში უკეთესი და უძლიერი მომავალი იყო.

ბით და ინტელექტუალური წიაღსვ-
ლებით არ არის გაძეგვილი, საინტერე-
სოდ არ ითვლება. როგორ ფქრობთ,
რისი ბრალია ეს?

— ეგ არის, კი. სიუჟეტი, ამბავი იმდე-
ნად არ აინტერესებთ, რამდენადაც მოგ-
ონილი, ყალბი წიაღსვლები, ცნობიერები-
ს ნაკადს რომ ეძახიან. გაჩინდნენ მხი-
გნობარი მწერლები. მათი შემოქმედება
წიგნებიდან მოღის და არა ცხოვრებიდან
— არა სინამდვილიდან. სამხრე-
თამერიკული აზოლინება (რა გვაჯვს სხ-
ვისი მისაბამი, თვარა — კი) არ აჯდება
ჩვენს ყოფას, სინამდვილეს არ ემყნობა და
ამყნიან. ცნობიერების არითმით,
სწობებს მოწონთ. რაც მეტს არევ, ჩა-
შუაკაურებ, მეტ შოკს მოჰკვრის გადამ-
კითხველს, ამას მოჰკვება ალაგობრივი
დიდება და ასე შემდეგ...

— როგორია პირადად თქვენი დამოკ-
იდებულება თანამედროვე ქართული
ლიტერატურის მიმართ? ახალ-
გაზრდებთან თუ გაქვთ შეხება და შეგი-
ძლიათ თუ არა თქვენოვის საინტერესო
ავტორების დასახელება?

— ვისაც როგორ სურს და უნდა, ისე
გაიგოს, ჩემთვის პირადად ქართულ მწ-
ერლობაში ავტორიტეტები არ არსებობენ,
კოლეგიალობა — კი. ყველას თავისი გზა
აქვს, ყველას საკუთარ გზაზე გაუმარ-
ჯოს! რაც შეეხება ახალგაზრდებს, არი-
ან, როგორ არ იქნებიან. არ ჰქონა უფალ-
მა, რომ ა იყვნენ. ყველაფერს ჭამს
ტელევიზიზა. არიან ნიჭიერო მწერლები,
შეურნალები თბილისგარეთ. ისინი არ
ჩანან, გამოჩენდებიან...

— და ბოლო, ბანალური შეკითხვა:
რაზე მუშაობთ ამჟამად და რას უნდა
ელოდოს მკითხველი უახლოეს მო-
მავალში რეზონჭებიშიღისგან?

— საინტერესო შეკითხვაა და სულაც
არ მოისა ეგზოტ წოდებული — პანალური.
დაგვასრულე და თუ არ ვცდები, დაკაბი-
ნავე კიდეც, მკითხველიც (სასურველია
ფრიათ) მარც იხილავს ახალ რომანს

“კურუ.” კურუ სიცილით ავდებოდას. ახალი, სრული ვარიანტი... ბევრი ვი-მუშავე. ბევრი ჩავდე შიგ. დავისათაურე:

ბალის კიდე
ჩვენ (მწერლები)
ქრონიკა

ଓনলাইন
সিলেক্ট রিয়াল
প্রিন্ট ড্রা (ৰাখি গাপ্য) তেক্ষণ
ক্ষেত্ৰ প্ৰযোগ (ৰাখি কুচুলো আৰু মিঠী)

ო ვ კ ი ე რ ი (მოდ სიცილი ცონებლ ხე
უფრომ მნარეა — ზოგჯერ).
ჩამონათვალი, სიაც არასრულია...
ნახეთ.

ნაიკითხეთ.

... არც თქვენ ინანებთ, არც — ისა!

— თანამედროვე მნიშვნელობაში თითქოს ამბის მოყვალის უნარი დაიკავა გა, მსუბუქი და მარტივი ოხრობა ერთგვარ ნაკლადაც ითვლება. თუ ტექსტი ერთი კოლონებიდან ამოკრეცილი სიტყვები

ალბერ კამიუ

ଡାକ୍ତର ଶୁଣେପା ଫିଲେଟାରୀଶ୍ଵର

„შენ შორს გასცურე მშობლიური ნაციონალიზმი
გადალახე ორმაგი მნიჭივი ზღვის კლდეებსა
და ახლა ცხოვრობ უცხო მანაზე“
„მთვარა“

„გედეა“

ბათ მრავალგვარი მოსაზრებით ღამით
სეირნობაც აუკრძალავთ, დღისით კი შე-
არაღებული მცველი დგას. იქნებ შემთხ-
ვევითაც, მი დღილასაც შეუწყვეტლივ აწვიმ-
და ნანგრევებს.

უკაცრიელ, ნაწვიმარ მინდორში
გზააბნეული დავეხეტებოდი, ვცდილობდი

ის ძალა მთინც მომეკრიბა, რამაც დღემდე
მაცოცხლა და რაც მეხმარება — ცხოვრე-
ბა იმგვარი მივიღო, როგორიც მართლა-
არის, რადგან ერთხელ უკვე მივხვდი, რომ
მისი შეცვლა არ შემიძლია. და მართლაც,
დროის მდინარებაზე ამაღლება ვერ შევ-
ძელი, რათა ქვეყნიერებისათვის ხელახლა
მიმერიჭებინა ისეთი სახე, რომ მიყვარდა
და ერთ მშვენიერ დღეს, დიდი ხნის წინათ,
გაქრა. 1939 ნელს საპერძეზში არ წავედი,
თუმცა კი ვაპირებდი. სამაგიეროდ ომი
თვითონ მოვიდა ჩვენთან, მერე კი თვითი
საპერძეთიც გადაყყაპა. ის დრო და ნლე-
ბი, რომელიც ამ ცხელ ნაგრევებსა და
ეკლიან მავთულებლართებს შორისაა გან-
ლილი, კვლავ ჩემთანაა, და დღეს, ჩაშვე-
ბული წყლით სავსე სარკოფაგების წინ
ერთხელ კიდევ ვიგრძენი. მე სილამაზის
სიყვარულით გამზარდეს, სილამაზის ერ-
თიანი, სრული აღქმაც იმთავითვე დავწნ-
ყე და ეს ერთადერთი სიმდიდრე იყო ჩემი.
მერე გაჩნდა ეკლიანი მავთულები — ტი-
რანიას, ომს, პოლიციასა და შფოთს

ბი, ერები და ხალხები ერთმანეთს ყელს ღადრავდნენ. სახე შებილნული გვქონდა. თავიდან უცოდველი ვიყავით, ისე, თვითონაც არ ვიცოდით, ახლა დამნაშავენი ვართ, ისე, რომ არ გვინდა დამნაშავენი ვიყოთ. რაც უფრო განვითარებულნი ვხდებით, მით უფრო მრავლდებოდა ჩვენი საიდუმლოც და ამიტომაც, ოო, რა დაცინვაა, მორალი მოვიგონეთ. უცოდველობის ხანაში არ ვიცოდით მორალი თუ არ-სებობდა. ახლა ვიცი, მაგრამ ძალა აღარ შემწევს მის მოთხოვნათა სიმაღლეზე ვიცხოვრო. იმ მაღალ კონცხზე, ოდესალაც რომ მიყვარდა ტაძრის ნაგრევთა ნესტიან სვეტებს შორის სიარული, მომერვენა, რომ ვიღაცის ნაკვალებს მივდევდი, რომლის ფეხის ხმაც ფილაქანზე და მოზაკაზე ახლაც ჩამესმოდა, მაგრამ რომელსაც ვერა-სოდეს დავენერდი. მაშინ პარიზში დაგძრუნდი და რამდენიმე ნელი დავრჩი, ვიდრე საკუთარ თავს კვლავ ვიპოვიდი.

მთელი ეს ძრო ბუღნდოვნად ვგრძნობდი, რომ რაღაც მაყლდა. თუ ერთხელ ბედდა გაგილიმა და ძლიერი სიყვარული გამოსცადე, მაშინ მთელი ცხოვრება ძებნაში ჩაგივლის, რათა ისევ და ისევ მოიხელოთ სადმე ის ძველებური მგზნებარება და ის ნათელი, მაშინ რომ შენი საკუთრება იყო. სილამაზეზე რომ უარი თქვა და მასთან

ერთად სიყვარულის ბედნიერებაზეც, მერე თავი გადასდო და ემსახურო და-ჩაგრულთ, ამისთვის სულის სიდაცეა საჭირო, მე კი ეს არ გამარჩია. მავრობ ჭეშ-მარიტება აღარ არის ჭეშმარიტება თუ რაღაცა დათმე. მარტოსული სილამაზე სიმახინჯით მთავრდება, სხვათაგან გან-რიდებული სამართლიანობა კი — უსა-მართლობით. თუ პირველს ისე ემსახურე-ბი მეორე დაივიწყე, არავისაც არ ემსახ-

ურები — არც სხვას, არც შენს თაეს, საბოლოოდ კი უსამართლობის მსახური ხარ და სამაგიერო მოგეზღვება. ერთი მშვენიერი დღე და დაგეხბა და — აღარატერი მოგხიბლავს, ყველაფერი ნათელი გახდება, ასე გეგონება, ცხოვრება მეორდება. ეს ის დროა, ყველაფრისგან რომ გაგაძევეს, ცხოვრება ერთ ადგილზე გაიყინა და საცაა სულიერი სიკვდილიც გეწვევა, მკვდრეთით რომ კვლავ აღდგე, ან შენდობა გჭირდება, ან თავდავიწყება, ან საშობლო. ერთ მშვენიერ დილას კი ქუჩის რომელიმე მოსახვევში, რაღაც მომზღდავი ნამი მკერდზე დაგეცემა და მაშინვე აორთქლდება. აორთქლდება, მაგრამ იმ სინორჩეს დაგიტოვებს, გულს რომ ასე სწყურია.

ისევ გზაზე დადგომა მჭირდება.

და კვლავ ალექსიში ვარ. ამჯერადაც
უკვე მეორედ, ისეთივე ღვართქაში მოვხე-
ვდი, ვიფიქრე, ჩემი გამგზავრების მერე,
რომელიც მაშინ საბოლოო მეგონა, არც კი
გადაუღია-მეთქი. და მაინც, მიუხედავად
საშინელი მელანქოლიისა, რომელიც წევმ-
ითა და ზღვით იყო გაჟღენთილი, მიუხე-
დავად ამ ნისლიანი ცისა, ამ წვიმით დას-
ველებული ზურგებისა, ამ კაფეებისა,
რომელთა ჭახახა სინათლეც სახეებსა ამახ-
ინჯებდა, ჯიუტი იმედი არ მშორდებოდა
და ველოდი. განა არ ვიცოდა, ალექსიში
წვიმა ერთ წამში შეწყდება ხოლმე, თუმცა
ასე გვინია, არასოდეს გადაიდებსო; ისე,
როგორც ჩემი ქვეყნის მდინარეებმა იციან,
უცებ ადიდდებიან, ორიოდ საათში წალე-
კავენ ჰექტორბით მიწას, მერე უცბადვე
იწრიტებიან. ერთ სადამოს წვიმა მართლაც
შეწყდა. მე ახლა დაადამებასძა ველოდი.
მეორე დღეს მოკამკამე ზღვას წათელი
დიღა დაადგი. კოკისპირული წვიმით გა-

დარეცხილი, ლურჯი, კამაბა ციდან გად-
მიღვრილი მთრთოლვარე სინათლე ყველა
სახლსა და ხეს ელვრებოდა და დიდებული
სიახლის დაბადებას გვაუწყებდა. ალპათ,
იმ დილასაც ასეთივე ნათელი იდგა, როცა
სამყარო შეიქმნა. და მე კვლავ ტიპასას
აზრის თავათოდა.

ამ სამოწდაცხრამეტი კილომეტრში ერთიც არ არის იმგვარი, ჩემს მოგონებებთან და ადრეულ შთაბეჭდილებებთან რომ არ იყოს დაკავშირებული: ანცი, ბავშვური ნლები, ჭაბუკური ოცნებები ავტობუსით მგზავრობისას, დილა, ქორფა გოგოები, პლაჟები, ახალგაზრდული კუნთები, რომელიც მუდამ მზად იყო რა გინდა რა სიძნელეს შეგმოდა, მსუბუქი სევდა, საღამობით თექქსმეტი ნლის ჭაბუკის გულს რომ აწვება ხოლმე, სიცოცხლის წყურვილი, დიდება... და მთელი ამ ხნის მანძილზე — იგივე უცვლელი ცა, უსაზღვროდ გადმოვრილი სინათლე, რომელიც თავით-ბოლომდე, ერთიმეორებზე მიყოლებით ნთქავდა პლაჟზე ჯვარივით გართხმულ თავის მსხვერპლთ, შუადღის უამი გულუხვად რომ სთავაზობდა. როცა გზამ გადამნვანებული ვენახებით მოფენილ გორაკებს ჩაუკარა და სანაპიროსკენ დაეჭვა, დასალიერზე მასინდელივით უცვლელ ზღვას მოვკარი თვალი, მაგრამ ადამ შევჩერებულ მინთოდა ერთხელავ მენახა შენ-ბულვარ.

როგორც იქნა მავთულხლართები გა-

დავლახე და ნანგრევებთან აღმოცხნდი... და დეკემბრის ამ დიდებულ, თბილ დღეს ვიპოვე სწორედ ის, როსთვისაც აქ ჩამოვე-დი, რაც დრომ და სამყარომ მე მომცა, მხოლოდ მე, ამ უდაბულ ქვეყნიერებაში. ამგვარი რამ კი ერთხელ ან ორჯერ თუ ხდება ცხოვრებაში. ამის მერე ადამიანს შეუძლია თქვას, რომ ბედნიერია, და ეს ბედნიერება ბოლო დღემდე გაჰყვება. ზეთისხილის ხეებით მოფენილი ფორუმი-დან ქვემოთ გადაშლილი სოფელი მოჩან-და, საიდანაც ჩქამი არ ისმოდა. მარტო მსუბუქი კვამლი ადიოდა გამჭვირვალე ცაში. ზღვაც ისე დუმდა, თითქოს მარად ელვარე სინათლის ქვეშ გარინდულიყო. მხოლოდ შორისული ყივილი ისმოდა მამ-ლის, დღის სინათლის სადიდებლად. ამ გამჭვირვალე ამინდში, ამ მართლაცდა დიდებული ნანგრევებიდან სადამდეც თვალი მისწვდებოდა, დახვეწილად ჩამოთლილი ქვები და სვეტები მოჩანდა. ერთი წამით თითქოს დიღლა გაიყინა და მზე შეჩერდა სამარადუამოდ. ამ სინათლეში და ამ სიჩუმეში ნელა დნებოდა ხსოვნას შემორჩენილი სიძულვილისა და წყვდია-დის წლები. საკუთარ თავს ყური მიყუვდე და თითქოს უკვე მივიწყებული ხმაური დავიჭირე, თითქოს დიღი ხნის წინათ შე-ჩერებულმა ჩემმა გულმა ხელახლა დაიწ-ყო ნელი ფეხქვა. და უკვე აღგზნებული, ერთიმერობის მიყოლებით ვცნობდი იმ უჩი-ნარ ბეგერებს, რომლისგანაც იქმნებოდა მთელი ეს მდუმარება: ფრინველების უივ-ილ-ხივილი, მსუბუქი და ხანმოკლე ოხვრა კლდეთა ძირებში გართხმული ზღვისა, ხე-ების შრიალი, სვეტების მუნჯი სიმღერა, აბზინდების შრიალი და ხვლიკების სრია-ლი... მესმოდა ყველაფერი და იმასაც ვგრძნობდი, როგორ იზრდებოდა და იზრდებოდა ჩემში ბედნიერების ტალღა. ასე მომეჩვენა, ბოლოს და ბოლოს, დავუ-ბრუნდი-მეთქი ჩემს ნავსაყუდარს, ერთი წამით მაინც დავბრუნდა, და რომ ეს ერთი წამი ამიერიდან აღარასიდეს დამთავრდე-ბოდა. ცოტა ხნის მერე მზე საკმაოზე აი-წვერა ცაზე, რომელიდაც შაშვება ყოჩაღ-ად მოისინჯა ხმა და მაშინვე, ყოველი მხრიდან, ჩიტების აღტკინებულმა ქორომ იგრიალა. დღემ თავისი დიდებული სვლა დაიწყო. ამ დღეს საღამომდე უნდა მივეყ-ვანე.

ივანე ამირხანაშვილი

ოცნება სამაგი ტრანსპორტი

ლევან ბრეგაძის აზრით, გალაკტიონია აკაკის ლანდს (ამავე სათაურით დაწერილ ლექსში) ილია ჭავჭავაძის „აჩრდილთა“ ანუ საქართველოს თანმდევ, უკვდავ სულთან მიმსგავსებულად ხატავს და ეს ასეც უნდა იყოს, რადგან გალაკტიონი აკაკის აღმერთებდა ამ სიტყვის პირდაპირი გაგებით.

ნინო დარბაისელის „სამი ლექსი „არტისტული ყვავილებიდან“ - „უცნაური სასახლე“, „ვუალისა და ვიოლეს შესახებ“ და „მივარდნილი აივანი“. აზალიტიკური ტრიპტიქი, მაღალი კლასის მეცნიერის მათემატიკურად ზუსტი კვლევა.

მათემატიკური სიზუსტე არც თემურაზ დონიაშვილის წერილებს აკლია. დაბეჭდილა მისი როი სტატია: „ივლისისტერი ყინვის თასებით“ (კონცეფციური რეტრი 70-იანი წლებიდან) და „ენიგმები“ და „მინგებები“ (პოლემიკა ინესა მერაბიშვილთან გალაკტიონის რეცეფციის საკითხებზე).

ირაკლი კენჭოშვილი და კონსტანტინე ბრეგაძე თითქმის ერთ თემას, გალაკტიონის მიმართებას რომანტიზმის სახის მეტყველებასთან და ლურჯი ფერის პოეტიკას, იკვლევენ და საყურადღებო დასკვნებსაც გვთავაზობენ.

პროფესიონალიზმი როგორც კონიუნქტურისგან თავის დაღნევის საშუალება - ასე წარმოგვიდგენია მოკლე დახასიათება აკაკი განერელისა სტატიისა, რომელიც ურნალ „მნათობის“ 1938 წლის მე-12 ნომრიდან არის გადმინებული.

დავით წერედიანი - როგორც ყოველთვის, როგორც სჩვევია, როგორც ვიცით, როგორსაც ვიცნობთ: რაციონალისტური, მასშტაბური, ღრმა ანალიზი („განშორების მეცნიერება“ - ლექსი „უკანასკნელი მატარებელი“).

დავით წერედიანის სტატიის პირდაპირი გაგრძელება გიზო ზარნაძის წერილი, რომელშიც განხილულია სადაც რითმი: „ცხოველის ეტლისა სადარებელი“ თუ „ჩემი სიცოცხლის გამრანებელი“.

თამაზ ვასაძე გვთავაზობს უტყუარ არგუმენტებს ანალიზისათვის ლექსისა „საგურამო“, რომლის ქვეტექსტიდან სტალინის ტოტალიტარისტულიპორტრეტი იმიტობის გადმინებული.

გალაკტიონოლოგია N1 - გამოვიდა 2002 წელს;

გალაკტიონოლოგია N2 - გამოვიდა 2003 წელს;

გალაკტიონოლოგია N3 - გამოვიდა 2004 წელს;

გალაკტიონოლოგია N4 - გამოვიდა 2005 წელს.

უკვე მეხუთე ტომი. მეხუთე ნიშანი იმისა, რომ არსებობს გალაკტიონოლოგია, ანუ როგორც თვითონ პოეტი განმარტავდა, „ახალი მიმდინარეობა ლიტერატურის მცოდნების დარგში“.

კრებული ჩვეული მრავალფრონებით გამოიჩინა. აქ არის პუბლიკაციები, მოგონებები, ისტორია, პოეტიკა, პოლიტიკა, კრიტიკა, ესეისტიკა, რეცეფცია, აგრძელებული სტატიებისა და ტიპოლოგიის საკითხები.

წინათქმას მოსდევს ლიტერატურის სახელმწიფო მუზეუმის მიერ გამოცემული გალაკტიონის 25-ტომებულიდან და პოეტის უბის წიგნაკიდან ამოკრებილი ლექსები და ჩანაწერები, რომლის პეტლიკაცია გემოვნებით მოუმზადებია ნინო დარბაისელს. განსაუთერებით ჩანაწერები იპყრობს ყურადღებას, მაგალითად, ასეთი: „მე - გალაკტიონი. რატომ დამსაჯეს ასე - არაქართული სახელი დამარტევული“; ან ასეთი: „გალაკტიონმა ყველაზე უფრო პატიოსნად გაიარა გზა სიმულიზმისა“. თუნდაც ასეთი: „პატარა ერში მზერლობა თავის განირვას ნიშანს“.

პირველი წერილი სათაურით „თვალი საფლავები“ - როსტომ ჩერეიძის მორიგი დეტექტიური ცდა ლიტერატურის მცოდნების ისტორია, აკაკისა და გალაკტიონის მოტივების სტირიოზული ქვეტექსტებისათვის.

სტატია აკაკი ბაქრაძის არქივიდან - „რას ნიშანს „თიბათვის მზე“?“ - წიგნას უფალს, მამალმერთ.

ივანე ამირხანაშვილი

ოცნება სამაგი ტრანსპორტი

სის ჭაშნაგარი, სხვათა ნიჭის დამფასებელი. სიცოცხლეში არ ელირსა აღიარება, რასაც უთული იმსახურებდა. თუმცა დარღვევა სულ უფრო ვრმნდებით, რომ ეს იყო გამორჩეული ნიჭის მქონე ლიტერატური - ღრმა დასტური - რეტრო-სპექტული ანალიზი ლექსისა „შენ ზღვის პორად“.

გალაკტიონი იაპონურად! ჰიროტაპავე მაედა - ბირველი მთარგმნელი, რომელმაც ჩვენთვის ჯერ კიდევ იდუმალ იქრობით გადაიტანა გალაკტიონის პორტფერი ენის სტიქია.

სწორედ გალაკტიონის პორტფერი ენა ნათია სიხარულიდის სტატიის თემა. მკვდევარს შერჩეული აქვს სიმბოლისტური თვალსაზრისით ყველაზე ინტენსიური პერიოდი პორტფერის შემოქმედებისა - 1915-1925 წლები.

ტექსტოლოგ ჯული გაბოძის წერილში ყურადღებას იპყრობს ვარიანტული ანალიზი ლექსისა „პარათაშვილი“ და სარითმო ერთეული „პარათი შლილი“.

გალაკტიონის შემოქმედების შესახებ დაწერილი აკაკი ხინობიძის, ნოდარ ტაბიძისა და ზეინაბ სარიას წიგნები განხილულია ლევან ბრეგაძის, თედო იაშვილისა და ნათია სიხარულიდის რეცენზიებში.

გურამ ბარნოვი და ვახტანგ როდონაია - ლიტერატურები, რომელთა გამოჩენა პრეცესიულია აკაკის სიგნები განხილული და მათ შემორის სახელი შეცვალების უფრო დამხასიათებელ და ძლიერ ლექსებს? ვერა! მათ წინაშე უამრავი მარგალიტია, მაგრამ არ ძალუება მიგნება ცნობა. მტკივა! თუმცა ვერაფერს იზად ახლა... მაგრამ ძალები იზრდებიან, იზრდებიან. კულტურა გიგანტური ნაბიჯებით მოაბიჯებს და... იქნებიან ლეგიონები, რომლებიც შესაფერისად შეაფასებენ შენს შემოქმედებას, აბებ!

ოპტიმიზმის აქვს ერთი კარგი თვისება - მიზნისაც მიმართება სწორების მიმართებას და ბრევადებას სტერეოტიპური გადასახალი შეცვალების უფრო დამხასიათებელ და ძლიერ ლექსებს? ვერა! მათ წინაშე უამრავი მარგალიტია, მაგრამ არ ძალუება მიგნება ცნობა. მტკივა! თუმცა ვერაფერს იზად ახლა... მაგრამ ძალები იზრდებიან, იზრდებიან. კულტურა გიგანტური ნაბიჯებით მოაბიჯებს და... იქნებიან ლეგიონები, რომლებიც შესაფერისად შეაფასებენ შენს შემოქმედებას, აბებ!

- მიზნისაც მიმართებით სწორების მიმართებას და ბრევადების მიმართებას და ბრევადების მიზნისაც მიმართების განხილული და მათ შემორის სახელი შეცვალების უფრო დამხასიათებელ და ძლიერ ლექსებს? ვერა! მათ წინაშე უამრავი მარგალიტია, მაგრამ არ ძალუება მიგნება ცნობა. მტკივა! თუმცა ვერაფერს იზად ახლა... მაგრამ ძალები იზრდებიან, იზრდებიან. კულტურა გიგანტური ნაბიჯებით მოაბიჯებს და... იქნებიან ლეგიონები, რომლებიც შესაფერისად შეაფასებენ შენს შემოქმედებას, აბებ!

მომავალზე დაფიქტურულ გალატიონის სიკვდილა და მიმართებით სწორების მიმართების მიზნისაც მიმართების განხილული და მათ შემორის სახელი შეცვალების უფრო დამხასიათებელ და ძლიერ ლექსებს?

მომავალზე დაფიქტურულ გალატიონის სიკვდილა და მიმართებით სწორების მიმართების მიზნისაც მიმართების განხილული და მათ შემორის სახელი შეცვალების უფრო დამხასიათებელ და ძლიერ ლექსებს?

მომავალზე დაფიქტურულ გალატიონის სიკვდილა და მიმართებით სწორების მიმართების მიზნისაც მიმართების განხილული და მათ შემორის სახელი შეცვალების უფრო დამხასიათებელ და ძლიერ ლექსებს?

მომავალზე დაფიქტურულ გალატიონის სიკვდილა და მიმართებით სწორების მიმართების მიზნისაც მიმართების განხილული და მათ შემორის სახელი შეცვალების უფრო დამხასიათებელ და ძლიერ ლექსებს?

კუნკურსი მონანილების მსურველმა ინტერნეტ-პორტალ literatura.ge-ზე უნდა გამოაქვეყნოს დახმარებით 5-დან 10 გვერდად პროზაული ნანარმოები ნებისმიერ თემაზე. საკონკურსო ნანარმოები აქვთ ძალა და უნდა იყოს გამოქვეყნებული ბეჭდებით გამოცემებში ან ინტერნეტ-სივრცეში.

კუნკურსი ტარდება ორ ეტაპზე, ნარმოდების შეაფასებს სპეციალური უფრო, ხოლო მეორე ეტაპზე უფრო და უნდა იყოს გამოცემებში ან ინტერნეტ-სივრცეში.

ნანარმოების გამოქვეყნების ვადა 20 სექტემბრიდან 12 ოქტომბრის ჩათვლით. მეოთხევებებს ნანარმოებების წარმოების შეაფასებს სპეციალური უფრო, ხოლო მეორე ეტაპზე უფრო და უნდა იყოს გამოცემებში ან ინტერნეტ-სივრცეში.

პირველი პრემია: ვერცხლის წერი და 2000 ლარი მეორე პრემია: 1000 ლარი მესამე პრემია: 500 ლარი</